

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie; deze behoudt zich het recht voor de stukken te bekorten)

Besmettingsrisico's bij vacuüm-bloedafnamesystemen

In hun Brief aan de Redactie geven de heren ZIJLSTRA, HOUWEN en DANKERT (1975) hun conclusie over bovengenoemd onderwerp. Als vertegenwoordiger voor Nederland van Terumo Europe S.A. zouden wij enkele opmerkingen willen maken.

Naar aanleiding van het door de auteurs geciteerde artikel van STERN e.a. (1974) bevelen wij aan, na de bloedafname de bovenkant van de stoppen af te vegen met ethanol 75% (v/v). Door Terumo Europe S.A. zijn modelproeven over de aëroge verspreiding geïnitieerd en wij

hopen binnen afzienbare tijd in een nieuwe publikatie de resultaten daarvan bekend te kunnen maken.

Literatuur: STERN, E. L., J. W. JOHNSON, D. VESLEY, M. M. HALBERT, L. E. WILLIAMS en P. BLUME (1974) *Amer. J. clin. Path.* 62, 591. — ZIJLSTRA, J. B., B. HOUWEN en J. DANKERT (1975) *Ned. T. Geneesk.* 119, 1005.

Breda, juni 1975

TH. SCHOUTEN,
Omnilabo B.V.

BERICHTEN

Buitenland

ALGEMEEN

Blaasstenen. „One of the intriguing mysteries of bladder stone is its frequency throughout medical history and its rarity in Europe today”, aldus een editorial in het *British medical Journal* (14 juni bl. 578). Blaasstenen kwamen ook al in de oudheid voor; de oudst bekende is gevonden in de mummie van een zestienjarige jongen, begraven in El Amrak in Opper-Egypte, die omstreeks 4800 v.C. heeft geleefd. Er wordt ook melding van gemaakt in de oude Egyptische en Indische geschriften. Merkwaardig is de frequentie bij kinderen; volgens oude medische leerboeken zou het nachtelijk huilen van kinderen vaak door blaasstenen worden veroorzaakt. Thans zijn blaasstenen in het noorden van Europa zeldzaam; in het zuiden komen ze nog wel voor, terwijl ze een groot probleem vormen in het Midden- en het Verre Oosten, alsmede in India. SMITH en O'FLYNN hebben 652 gevallen van blaassteen, tussen 1952 en 1972 in het Meath Hospital te Dublin behandeld, aan een na-onderzoek onderworpen; 80 pct van de lijders waren 50 jaar of ouder; 92 pct waren van het mannelijk geslacht.

DUITSLAND (B.R.)

Bijwerkingen van nieuwe BCG-charges. Tot dusverre werd in de Bondsrepubliek voor BCG-enting, zowel bij pasgeborenen als bij oudere kinderen, de gedroogde entstof van de Behring-Werke met verzwakte bacteriën van de stam Göteborg gebruikt. De Europese Farmacopee, aan welke voorschriften ook de Bondsrepubliek gebonden is, gebruikt echter de stam Kopenhagen. De Behring-Werke hebben derhalve hun BCG-productie overgeschakeld van stam Göteborg op stam Kopenhagen. De nieuwe entstof is door het Bundesamt für Sera und Impfstoffe (het Paul-Ehrlich-Instituut) onderzocht en „vrijgegeven”. De eerste beschikbaar gekomen charges hebben echter sterkere en langer aanhoudende bijwerkingen teweeggebracht dan men van de vroegere preparaten gewend was. Volgens voorschrift behoort de entstof tussen de 2 en 20 miljoen kiemen per milliliter te be-

vatten; bij een entdosis van 0,1 ml worden dus 200.000 à 2.000.000 kiemen ingespoten. De Behring-Werke vermoeden dat het kiemgehalte van hun charges aan de hoge kant is geweest. Zij hebben op 4 juni jl. de entstof teruggenomen en zullen deze in lagere concentratie weer in de handel brengen, zodat men geen sterke reacties meer behoeft te vrezen. Lymfeklierreacties kunnen echter niet altijd worden vermeden. Ook bij de stam Göteborg kwamen ze voor, zij het in slechts 3 pct van de gevallen; bij de nieuwe entstof bedroeg het percentage 15. Door toediening van isoniazide heeft men weten te voorkomen dat zich uit de enkele gevallen van bijwerkingen echte probleemgevallen hebben ontwikkeld. (GLADTKE en STICKL, *Dtsch. Ärztebl.*, 26 juni bl. 1929.)

GROÛT-BRITANNIË

Einde van een roemrijk laboratorium. Op 2 juni jl. onthulde Prof. P. C. C. CARNHAM een gedenkplaat „to commemorate the contribution made in this building between 1925 and 1965 towards the relief of suffering...”. Het gebouw in kwestie was de voormalige zetel van het alom bekende „Horton Malaria Laboratory” te Epsom. In een editorial van het *British medical Journal* (14 juni bl. 578) wordt de interessante geschiedenis van het Horton-laboratorium vergeleken met „science fiction”. De proloog had in Wenen plaatsgevonden, in 1918, toen WAGNER-JAUREGG de malaria-behandeling van dementia paralytica ontdekte. In 1921 leden 10 pct van alle patiënten in de Engelse psychiatrische inrichtingen aan deze tot de dood leidende ziekte. De eerste pogingen om de behandeling van Wagner-Jauregg toe te passen gaven verscheidene fatale mislukkingen te zien, omdat men nog te weinig wist van de dodelijke werking van *Plasmodium falciparum*. Deze mislukkingen gaven de stoot tot de oprichting van het Horton-laboratorium, waar zou worden gezocht naar een malariaparasiet die als veilig kon worden beschouwd. Als zodanig werd in 1925 een uit Madagascar afkomstige stam van *Plasmodium vivax* aangemerkt; op 25 mei van dat jaar werden twee vrouwelijke patiënten met deze stam geïnfecteerd. Van toen